

Розділ 1

НЕ МОЖЕ БУТИ!

Костик лазив Інтернетом, заглядаючи в чужі комп'ютери, стрибаючи з сайту в сайт, зламуючи паролі, розкидаючи підслухки й підглядки, підкидаючи кому вірус, кому черв'ячка. Костик був хакером і пишався цим.

— Я — комп'ютерний романтик! — казав він друзям. — Від мене нічого не сховаєш! Чому? А тому, що я у сто разів розумніший та хитріший за всіх цих бельбасів юзерів! Тому, що мені подобається залазити туди, де мене ніхто й ніколи не чекає. І якщо хтось ловить кайф від крутого бойовика або від дівочого поцілунку в щічку, то я — від зламаного паролю або класно написаного вірусу. Ось так-то, добродію юзери, — говорив він і розвертався в обертovому кріслі обличчям до екрана, і пальці його починали пурхати над клавіатурою із завидною спритністю.

В один з таких вечорів, коли Костикові ніхто не заважав і він з насолодою займався своєю улюбленою справою — підгляданням та підслуховуванням по чужих комп'ютерах, — до нього прийшло повідомлення від однієї підслухки, що була встановлена на чьомусь комп'ютері; він навіть до ладу не пам'ятав, а якщо точніше, то й не знав, на чьому. Підслухка переслала йому кілька листів.

Лист 1

Привіт, Сергійку!

А може, краще називати тебе «Ваша Величносте Серж Перший»? Адже корону з тебе ніхто не знімав, чи не так? У мене зараз відпустка. Ну, нехай не відпустка, у принцес відпусток не буває. Назвемо цей час канікулами. Тато дозволив мені відпочивати цілих два тижні! Адже принцеси теж мають потребу у відпочинку, як ти вважаєш? Він дав мені слово честі, що відправить на будь-який курорт, який я тільки захочу. Коли я сказала, що хочу відпочити у фізичному світі, то мені довелося ловити його щелепу — вона мало не впала на під-

логу. Тоді я нагадала йому про слово честі, і він зами-
слився. Надовго. Думає і дотепер. А я хочу подивитися
ваш світ, а якщо чесно, то й не проти побачитись з
тобою. Скучила. Яка у вас погода? Що в цьому сезоні
вдягають?

До зустрічі.

Принцеса Інформа.

Лист 2

Привіт, Інформо!

Погода в нас гарна, а до того ж – канікули. Якщо
бажаєш побачитися, то не тягни з від'їздом: за два тиж-
ні я їду з батьками на море. Чи бачила ти коли-небудь
море? Воно класне. Велике та блакитне. А коли сонце,
то воно іскриться, наче новорічна ялинка. Я теж за то-
бою скучив. Передай Великому Процесору, Хазяїнові та
Володареві Заекрання, Жорстких Дисків, Чипів та Чис-
лень, щоб тебе відпустив. А носять у нас, як і торік,
джинси та футболки різних кольорів з англійськими
написами. Правда, бувають написи українською та ро-
сійською теж.

Моя величність Сергійко.

Лист 3

Ура! Тато мене відпустив! Правда, він поставив
умову, щоб зі мною були Чипсет та Дроник. У якості
охоронців. Чи не можеш ти порадити який-небудь го-
тель, щоб ми могли дотриматися протоколу? Бажано,
не дуже далеко від тебе. А яких кольорів футболки?

Принцеса Інформа.

Лист 4

Це здорово, що Великий Процесор відпустив тебе
до нас. Я подивився довідник, а потім прогулявся по
Києву. Мені сподобався готель «Діряве небо». Це на
Подолі, неподалік від центра міста. Тобі сподобається.
Я живу в іншому районі, але їхати до мене зручно, хви-
лин двадцять на метро. Готель невеликий, але гарний.
Щоправда, до самого готелю мене не пустили, сказали:
гуляй, хлопчик. Це означає, що охорона там на висоті.

Скажи, коли і де тебе зустрічати? Футболки носять різні, але ти не переймайся, одягай що є.

Моя величність Серж Перший.

Лист 5

Сергійку, можна ми вікно переходу зробимо у тебе на компі? Більше ніде. Зупинимося в «Дірявому небі».

Принцеса Інформа.

Лист 6

Звісно.

Сергійко.

Прочитавши ці не зовсім звичайні листи, Костик замислився. Що за принцеса з таким дивним ім'ям? І що за Великий Процесор? Десь він це вже зустрічав... Тільки де? І Процесор там був, і Чипсет, і навіть Сергійко. Костя потер потилицю. Пішов на кухню, взяв з холодильника пляшку холодної мінералки, налив склянку. Вода приємно остудила. І тут він згадав! Ну звичайно ж! Ця книжка... Як же вона?... Ось! «Антивірус»! Тиждень тому він відібрав її у дітлахів на пляжі, а потім і сам зачитався – прикольна така історія... Там це все було. Але це ж дитяча книжка, вигадка, одним словом – казка... А тут реальна пошта. Щось тут не стикується, слово честі!

Отже, це була не вигадка? Отже, хтось написав під виглядом вигадки чисту правду? Але ж це справжня маячня...

Костик знову вп'явся в екран. Готель «Діряве небо» він чудово знав, тут ніякою вигадкою навіть і не пахло: його колишній однокласник, з яким він дотепер приятелював, працював у цьому готелі помічником адміністратора, допомагав тягати багаж клієнтам, викликав таксі, проводжав у номери, словом, був старшим серед молодших. Звали колишнього однокласника Георгієм, а Костя кликав його Герич. Готель був не з дешевих, це Костя знав точно. Простим людям туди не поткнутися! На зарплатню столяра або муляра в такому готелі не пошикуєш... найдешевший номер за добу, певно, коштує стільки, скільки цей муляр заробляє за місяць, а може, і ще більше!

Костик витяг з барсетки мобільник та набрав телефон приятеля.

– Геричу, привіт! Ти сьогодні працюєш? Ага... Слухай, старий, треба погомоніти. Ну... А зараз і під'їду... Пиво холодне знайдеть-

ся? За кермом? Та ж я не за кермом... Жартую... Ні — значить ні. Гаразд, я виїжджаю.

Костик швиденько зібрався та вискочив на вулицю. Вечоріло. Денна спека вже попустила, але вечірня прохолода ще не настала. Так, щось середнє... З розгону ускочивши в маршрутку, Костик поїхав убік метро «Нивки», там притьмом угвинтився в натовп, що рухалася до входу в метро. На поверхню виринув лише на Подолі, перебіг площу і зайшов до прохолодного сутінкового холу готелю.

— Куди? — на зустріч Кості вийшов рослий вибивала-охоронець з голеною головою.

— Це до мене! — здаля привітально замахав Костику Герич. — Зачекай трохи, я зараз.

Охоронець одразу перестав звертати на Костю увагу, а той сів у глибокий м'який фотель та з цікавістю почав вивчати хол, розм'якнув від приємної прохолоди кондиційованого повітря. Герич звільнився хвилини за десять, підбіг до друга та присів поруч на краєчок крісла.

— Вибач, старий, давай швиденько. Сам розумієш, робота...

— Герич, я тобі розповім одну неймовірну історію. Тільки ти не пихкай, а уважно вислухай. А пихкати будеш потім, добре?

Костик дістав з барсетки роздруковані на принтері аркуші і дав їх Геричу, а потім доповнив прочитане розповіддю про книжку «Антивірус».

— Книжку я знайду на Петрівці. Треба перечитати, хоч я і виїшов з цього віку, але ти бачиш, яка придибенція виходить...

— Слухай, Костю, ти, раптом, у дитинство не впав? — Герич дивився на друга з неприкритою іронією.

— А це тобі не докази? — Костик струснув у повітрі роздрукованими сторінками.

— Та я тобі таких понавигадую цілу купу!

— Не заперечую, але навіщо? Поясни, навіщо мені влаштовувати тобі такий розіграш? Чи сьогодні перше квітня?

Герич замовк, обмірковуючи слова Кості.

— Ну, припустимо, що це все правда, але ти тут яким боком?

— Та ти що, Геричу, і справді не в'їжджаєш? Та якщо цю Інформу умикнути й надавити на батечка, тобто Великого Процесора, уявляєш, які це бабки? З ним можна взяти будь-який банк, та що там банк... Мінфін за зябра взяти й півбюджету країни витрусити! Він же в будь-який комп'ютер, будь-який пароль, будь-який код... як додому... Одномоментно! Це ж повний атас!

— Так ти що, пропонуєш вкрасти принцесу?

– Ну!.. Вона поселиться у вашому «Дірявому небі», а ми її отут і злапаємо... А потім батечкові на відому адресу мило: вельмишановний Великий Процесоре, ви вже будьте люб'язні, зорганізуйте перерахування з банку «Безрозмірний кредит» до банку «Вічні борги» грошей не міряно, не лічено... А з того банку в інший банк, а потім ще пару перерахувань, щоб кінці заплутати, та й усе... А якщо батечко відмовиться, то ми його доцю де-небудь біля магніту потримаємо.

– Це ще навіщо?

– А щоб ще більше намагнітилася! До повного невпізнання! Зрозуміло? Хіба ти не знаєш, що записи на магнітних носіях не рекомендується тримати біля магнітів? Можуть зіпсуватися... А вона ж не жива людина, вона ж віртуальна! Їй магніти зовсім ні до чого...

– Ну... Ти чувак... Тільки ми з тобою вдвох таку операцію не подужаємо. Треба ще кого-небудь до себе пришвартувати. Ти ж читав, що у принцеси двоє охоронців будуть – Чипсет і... як там другого... Спостерігач потрібний? Водила? Бійці, які руки крутити будуть? Усього чоловік п'ять треба, не менше.

– Чим більше учасників, тим менше частка кожного – це ж абетка!

– Косько, не мороч голову. Замість двох лимонів качнемо з банку п'ять. Яка різниця цьому Процесору, скільки грошей він ліворуч направить? Жоден слідок зі своїм кримінальним кодексом при всьому своєму бажанні та службовій запопадливості в Заекранні його не дістане. У нього недоторканність крутіша за депутатську! Можна сказати, абсолютна!

– Твоя правда! Ну то що, можна вважати, що ти у справі?

– А то! В мене є пара знайомих відморозків, тупі, наче валянки! Їх можна взяти. Ніяких питань з їхнього боку, я гарантую. У них для такого поняття, як питання, просто мізки не доросли. По копійці кинемо, задоволені будуть. Ну, і цього йолопа, – Герич кивнув у бік вибивали-охоронця. – За гривню удавиться! Нещодавно в нашої кицьки «Віскас» відібрав і злопав! Слово честі, сам бачив! Банку консервну забрав і ложкою на обід виїв! Гаси світло! До того ж, у нього мікроавтобус є, старенький правда, та нам яке діло? Головне, щоб їздив, еге ж?

– Тоді, Геричу, ти в деталі нікого не посвячуй, а так... «Можна заробити, та й годі». Будуть питати, скільки, кажи, що по штуці баксів. Що робити – потім пояснимо, зрозуміло? За законом тут ніякого криміналу немає: дівчисько і не людина зовсім! У неї нікого тут нема, тому заяву писати нікому, та й про що? Ну, а Сергію

той, що з листів, як я зрозумів, пацан ще зовсім, ми йому носа одразу прищемимо! І взагалі, ти тут нашорош вуха! Як тільки з'явиться ця принцеса, одразу мені на мобілу телефонуй, а я доки підшукаю місце, де її можна буде потримати пару днів, поки ми до її батечка достукаємося. Згода?

— А то...

І друзі, склавши план справжнісінького жахливого злочину, спокійно розійшлися: Герич тягати валізи, а Костя й далі лазити по чужих комп'ютерах.

Розділ 2

НЕЗВИЧАЙНІ ГОСТІ

Сергійко з нетерпінням поглядав на годинника. О десятій ранку через його комп'ютер у фізичний світ мали переправитися Інформа, Чипсет та Дроник. Сергійко спеціально обрав такий час, аби вдома не було ні тата, ні мами. Спробуй потім поясни батькам, хто ці незвичайні гості та звідки вони взялися?

Як Сергійко не очікував на момент переходу, а однаково прогледів. Уп'явшись в екран монітора, він не помітив блакитної хмаринки, яка випливла з-під столу. Стелячись уздовж плінтуса, хмаринка облетіла кімнату. Переконавшись, що в ній нікого нема, хмаринка під дверима прослизнула до коридору, не поспішаючи облетіла все помешкання і тільки потім перетворилася на невеличкого хлопця. Це був блазень Великого Процесора Дроник. Він народився й ріс у Заекранні нормальним хлопчиком, поки на узліссі, де він пас корів, у нього не потрапила блискавка. Опісля цього в Дроника з'явилися надзвичайні здібності, однією з яких було вміння переходити у формат чистої цифри. Почувши про незвичайні можливості хлопчика, Великий Процесор узяв його до себе в палац і влаштував учитися в придворну школу. Спочатку Дроник був королівським блазнем, забавляючи Хазяїна й Володаря своїми надзвичайними здібностями, але згодом з простого блазня перетворився на одного з найвідданіших і найрозумніших помічників.

Отже, Дроник виник посеред Сергійкової кімнати та неголосно кашлянув. Сергійко круто повернувся у кріслі.

— Дронику! А коли ти?.. Я й не помітив зовсім! Знову твої фокуси! — Сергійко радісно посміхався старому другові.

— Ні, Ваша Величносте, це ваша неухважність... Ви вже вибачте, але я все роблю згідно з наказом Великого Процесора. Спочатку

ЗМІСТ

<i>Розділ 1. Не може бути!</i>	3
<i>Розділ 2. Незвичайні гості</i>	8
<i>Розділ 3. Не сідайте спиною до входу!</i>	14
<i>Розділ 4. Друзі старі та нові</i>	22
<i>Розділ 5. Двадцять п'ять мільйонів</i>	26
<i>Розділ 6. Нові сюрпризи</i>	31
<i>Розділ 7. Цікавий садимо гопак...</i>	35
<i>Розділ 8. Корчмар Архіват</i>	41
<i>Розділ 9. Усі дороги ведуть до готелю</i>	48
<i>Розділ 10. Ось як, виходить, їздять електричками...</i>	54
<i>Розділ 11. І знову готель</i>	60
<i>Розділ 12. Найтемніше — під лампою</i>	64
<i>Розділ 13. Партія триває</i>	69
<i>Розділ 14. Недовіра</i>	74
<i>Розділ 15. Атака на дачу</i>	78
<i>Розділ 16. Справа з губами небіжчиці</i>	84
<i>Розділ 17. Під ліжком</i>	90
<i>Розділ 18. Що таке валюта платежу</i>	97
<i>Розділ 19. Партія у пінг-понг</i>	103
<i>Розділ 20. Пробудження</i>	109
<i>Розділ 21. Щось трапилося...</i>	114
<i>Розділ 22. Про те, як заморили черв'ячка</i>	119
<i>Розділ 23. Хвости, виявляється, бувають не лише в коней</i>	124
<i>Розділ 24. Біля міської брами</i>	130
<i>Розділ 25. Від шкоди, виявляється, теж може бути користь</i>	136
<i>Розділ 26. Не йменуйте вулиці на честь живих героїв</i>	141

<i>Розділ 27. Несподівана зустріч . . . . .</i>	<i>146</i>
<i>Розділ 28. На перекатах час тече набагато швидше... . . . . .</i>	<i>152</i>
<i>Розділ 29. Second hand . . . . .</i>	<i>158</i>
<i>Розділ 30. У пошуках рішення . . . . .</i>	<i>165</i>
<i>Розділ 31. Гостини в хакера . . . . .</i>	<i>170</i>
<i>Розділ 32. Останні двері . . . . .</i>	<i>176</i>
<i>Розділ 33. Аудієнція в Чипа Озу . . . . .</i>	<i>181</i>
<i>Розділ 34. Головне – почати! . . . . .</i>	<i>186</i>
<i>Розділ 35. Second hand (продовження) . . . . .</i>	<i>191</i>
<i>Розділ 36. Перегони . . . . .</i>	<i>197</i>
<i>Розділ 37. Все не так . . . . .</i>	<i>202</i>
<i>Розділ 38. Чорний день Трояна . . . . .</i>	<i>207</i>
<i>Розділ 39. Разом! . . . . .</i>	<i>212</i>
<i>Розділ 40. Полон . . . . .</i>	<i>218</i>
<i>Розділ 41. Наступного дня . . . . .</i>	<i>223</i>
<i>Розділ 42. Білий теплохід . . . . .</i>	<i>228</i>